

Ve své diplomové práci jsem hodnotil postoje zahraniční politiky Spojených států amerických k tzv. kyperské otázce v letech 1960–1974. Při analyzování amerických zahraničně-politických zájmů vůči východnímu Středomoří po druhé světové válce jsem zdůraznil strategický význam této oblasti v bezpečnostním systému Západu. Kypr, na jehož území vznikla v roce 1960 etnicky smíšená Kyperská republika, jsem představil jako determinanta řecko-tureckých vztahů a došel jsem k závěru, že za nejdůležitější faktor, který ovlivnil další vývoj ve východním Středomoří, je možno označit vstup Řecka a Turecka do Severoatlantické aliance v roce 1952. Domnívám se, že začlenění obou států do bezpečnostního systému Západu vedlo k poklesu bezpečnosti v dané oblasti a ke zvýšení odvěké rivality mezi Řeckem a Tureckem. Vztahy mezi těmito zeměmi od padesátých do sedmdesátých let jsem proto z bezpečnostního hlediska označil za velmi nestabilní. Vzájemná nevraživost a snaha každého státu o to, aby ten druhý nezískal ve vzájemném soupeření více, se nejvíce projevovala v otázce středomořského ostrova Kypru. Komparací odlišností amerického postupu vůči Řecku a Turecku jsem ukázal, že pro Spojené státy bylo v kontextu bezpečnostní nejistoty mezi Řeckem a Tureckem velmi obtížné udržovat dobré vztahy s oběma strategicky důležitými spojenci. Obtížnost této role se ukázala i během kyperských krizí roku 1964 a 1974.

Při analyzování amerického postojů vůči Kyperské republice na počátku šedesátých let jsem došel k závěru, že administrativa prezidenta Kennedyho se v kyperské otázce zaměřila především na zamezení vlivu kyperské komunistické strany AKEL. Tento vyhraněný antikomunistický přístup podle mého názoru odvrátil pozornost Spojených států od skutečných problémů Kypru – etnické nesnášenlivosti a růstu moci nacionalisticky orientovaných politiků, především kyperského prezidenta Makaria III.